



OSUDOVÉ setkání

Se psy vyrůstal František Bouček již od dětství, ale do „kynologického světa“ se dostal až díky manželce. Kolem psů se teď točí život celé rodiny.

Kdy jste „potkal“ psy?

Bylo to již v dětství?

Měli jste doma nějakého psa?

Co pamatuji, od útlého dětství jsme doma psa měli. Díky starší sestře a mé mamince. Obě psy milovaly a společně si u našeho otce vždy nějakého prosadily. Jednalo se o plemena čistokrevná a s průkazem původu. Já osobně jsem si

svého prvního mohl pořídít v době dospívání, kdy jsem aktivně začal s výcvikem služebních plemen. Byla to německá doga černé barvy.

Hráli psi nějakou roli v seznámení s budoucí manželkou? To s jejími psy jste se začal seznamovat s vrcholnou kynologií?

S manželkou Alicí jsme se seznámili na střední škole v Praze. A bylo to setkání osudové. O tom svědčí čtvrt století společného života. A jak jinak než se psy.

Jak jsem se již zmínil, aktivní kynologii jsem se věnoval již dříve, především kynologii „pracovní“. Na cvičáku jsem se pravidelně setkával se stejně zapálenými lidmi, učil se rozumět svému psovi, poznávat povahové vlastnosti jednotlivých psích plemen, chápat rozdílnost psích povah, respektovat psa jako individualitu. Myslím, že to byla dobrá škola.

Dvířka k vrcholné kynologii mi ale otevřela až Alice. Mojí první výstavní zkušeností v roli vystavovatele byla národní výstava psů v Českých Budějovicích v roce 1978. A samozřejmě s kým jiným než s afgánským chrtem mé budoucí ženy.

Jak vzpomínáte na vystavovatelské a posléze chovatelské začátky?

Doba středoškolských studií byla svým způsobem bezstarostná. Péči o naše čtyřnohé kamarády jsme s Alicí nebrali jako povinnost. Jejich každodenní krmení, česání, venčení a další běžné úkony nás vlastně formovaly. Naučilo nás to především nevidět jen sami sebe a mít odpovědnost za naši „smečku“.

Moje chovatelské zkušenosti se datují od roku 1983. Již coby novomanželé jsme společně odchovali můj první vrh afgánských chrtů. Má žena nebyla v tomto ohledu žádná novicka, šlo o její již čtvrtá štěňata. Od toho momentu se pro mne stali afgánští chrti srdeční záležitostí. Během let jsem dokonale poznal charakter tohoto velmi starého a původního plemene, naučil se vnímat výraz očí, chápat ho v pohybu i ve výstavním postoji. Svůj obdiv k chrtům jsem rozšířil na všechna jejich plemena.

Cesta poznání byla občas trnitá. Dnes vím, že afgáni jsou někdy i tvrdohlaví, že toto plemeno velmi těžce snáší změnu majitele, že ochota starších zvířat ke spolupráci a projevy náklonnosti se řídí jejich momentální náladou. Na jednu historku dnes vzpomínáme s úsměvem. Seznámení s novou fenou mě ženy, která do smečky přišla ve svých třech letech „z druhé ruky“, málem způsobilo, že jsme nesložili zkoušku z dospělosti. Tato fenka, i když měla veškerou péči a lásku nové majitelky, moc neposlušovala a spolehlivě se nevracela na přivolání. Na procházce se psy, kdy všichni běhali volně okolo nás, musela být právě ona na vodítku. Já to nechápal a přišlo mi jí líto. Tak jsem ji „na chvíli“ pustil. Zbytek dne, až do nočních hodin, jsme trávili naháněním feny

z pole na pole. Alice celou noc nespala. Afgánce se uráćilo přijít domů až nad ránem. A toho dne jsme maturovali!

Kdy se přikradla myšlenka na posuzování? Nebyl to důsledek neodborného posouzení? Kdy jste se stal rozhodčím a jaká plemena posuzujete?

Myšlenku stát se posuzovatelem opravdu nezapřičinila nějaká křivda při posouzení našeho psa. Rozhodnutí posuzovatele jsem vždy pokorně bral jako svaté a konečně a skutečně jsem přijímal všechny výstavní úspěchy i neúspěchy s respektem k posuzovateli. Byl to prostě takový postupný vývoj. Po deseti letech od prvního úspěšného odchovu štěňat a absolvování mnoha našich i zahraničních mezinárodních výstav jsem v roce 1993 složil přijímací zkoušky do kursu pro adepty k posuzování exteriéru psů. V roce 1994 jsem se stal národním a o dva roky později mezinárodním rozhodčím FCI. V současné době mám aprobaci k posuzování celé X. skupiny FCI (chrti) a dále na plemena příbuzná chrtům, tzv. primitivní plemena ze skupiny V. - faraonský chrt a všechny rázy podengo. Z IX. skupiny FCI mohou posuzovat plemeno šicu a z II. skupiny plemeno šarpej.

Co vše musí adept na posuzovatele splnit, než je připuštěn ke zkoušce?

Přesné podmínky pro přijetí adepta jsou stanoveny v Řádu pro jmenování rozhodčích pro posuzování exteriéru psů ČMKU. Tam se mimo jiné praví, že adept musí být odborně, fyzicky a verbálně zdatný, nejnižšího věku 25 let a musí se minimálně pět let aktivně zabývat chovem a odchovat alespoň pět vrhů plemene, které chce posuzovat. Při přijímací zkoušce musí adept též prokázat znalosti zejména z oborů anatomie, fyziologie, základů genetiky, chovatelského a výstavního řádu, předpisů FCI a pochopitelně standardu plemene, u kterého měl požadovaný počet vrhů. Je také nutné, aby jako čekatel aktivně vyvíjel činnost ve výstavním kruhu, pracoval na výstavách jako zapisovatel a později jako vedoucí kruhu. U našich i zahraničních posuzovatelů.

Koho jste na cestě adepta potkal, kdo vám byl vzorem, koho si z dnešních posuzovatelů vážíte?

Nebudu jmenovat jednotlivé osobnosti české kynologie, nechtěl bych zapomenout na některé dnes již významné kolegy rozhodčí. Chtěl bych touto cestou poděkovat všem, co mi předali své zku-

šenosti nejen z posuzování, ale i teoretické znalosti z genetiky, praktického chovatelství a především etiky. Při posuzování byli mým vzorem vždy rozhodčí korektní, ti, kteří kolem sebe šířili atmosféru profesionality, jistoty v rozhodování, ale i rozdávali pohodu a lidskost. Většinou to byli ti s bohatými praktickými zkušenostmi, specialisté na plemeno nebo plemennou skupinu.

Myslím, že by nebylo spravedlivé někoho jmenovat konkrétně. Vážím si všech, kteří když stojí uprostřed výstavního kruhu a rozhodují o udělení známek, pořadí a titulů, mohou po posouzení s klidným svědomím říci, že prožili krásný den ve společnosti lidí a milovaných psů a že rozhodli správně a spravedlivě. Vždyť vítězem se může stát pouze jeden, a to ten nejlepší. A od toho tu jsme my, posuzovatelé, abychom rozhodli, který to zrovna dnes bude.

Kam jste se až se psy dostal, koho jste na těch



Na výstavách v zahraničí posuzuje rád



Se svými psy sklízí manžel Boučkovi na výstavách úspěchy

cestách potkal a možná i poznal?

Se psy jsme společně s mojí ženou procestovali mnoho zemí Evropy, často tisíce kilometrů během jednoho či dvou dnů, ve všech ročních obdobích... A věřte, že veškeré vypětí a únava za to stály. Kynologie spojuje lidi na celém světě, a proto máme přátele v každém koutě Evropy.

Ale nejvíce jsem za tu dobu poznal svoji ženu Alici - vždy stála po mém boku, byla mou oporou a za to, čeho jsem v kynologii dosáhl, mohu poděkovat právě jí.

Jaké další funkce v české kynologii zastáváte? Můžete srovnat úroveň české kynologie s tou zahraniční?

Ve specializovaném chovatelském klubu Afgán - klub CZ vykonávám funkci místopředsedy a v komisi pro rozhodčí zastupuji X. skupinu FCI.

Za ta léta, co se ve vrcholné kynologii pohybuji, mohu i srovnávat. Velice rád musím konstatovat, že česká kynologie je na velmi dobré úrovni jak kvalitou jednotlivých plemen, tak výbornou organizací výstav. Osobně mám velmi pěkné zážitky z posuzování prestižní Národní chovatelské výstavy ve Francii, kde jsem měl čest posuzovat afgánské chrtý Klubu Falapa. Úroveň této dvou-denní výstavy je vždy mimořádně vysoká. Jak účastí přihlášených jedinců, tak celkovou atmosférou.

Trochu mě mrzí, že i do kynologie pronikly všeobecně špatné mezilidské vztahy. Dříve lidi spojovala, dnes se z ní stává komerční záležitost, vzrůstá tak i nevraživost a závist mezi chovateli i vystavovateli. To je bohužel odraz dnešní společnosti, který platí všeobecně.

Co by si měl každý rozvážit, než si pořídí psa?

V dnešní uspěchané době bez sociálních jistot by si měl každý uvědomit, zda má na svého budoucího čtyřnohého kamaráda dostatek času i financí. Měl by předem zhodnotit, zda mu může zajistit dostatek kvalitní stravy, veterinární péči, odpovídající chovatelské vybavení, dostatek pohybu... To vše jsou vklady, které musí chovatel dříve nebo později do každého jednotlivého psa, neřkuli do celého chovu, investovat. Každý nový majitel psa by měl uvážit, jaké plemeno si může vzhledem ke svým životním podmínkám a finančnímu zajištění dovolit.

Psi člověku přinášejí do života mnoho radosti, pohody a vnitřního klidu. A proto bychom měli být schopni jim to plnými hrstmi vrátit.

Vyprávění zapsal Go